

державного партнерства; забезпечення галузей економіки високопрофесійними управлінськими кадрами.

Список використаних джерел:

1. Сторонянська І. Міжрегіональні інтеграційні процеси в Україні: тенденції та перспективи розвитку : [монографія] / Ірина Сторонянська. – Львів : ІРД НАН України, 2009. – 392с. (Серія «Проблеми регіонального розвитку»).

2. Исаева Е.М. Управление интеграцией институционально разнородных структур в регионе. Монография / Е.М. Исаева. – Воронеж. – 2013. – 156 с.

УДК 330(477)

Л.М. Болдирева, к.е.н., доцент
*Полтавський національний технічний університет
імені Юрія Кондратюка*

ТЕОРЕТИЧНІ ПІДХОДИ ЩОДО МАКРОЕКОНОМІЧНИХ ЗМІН

Як будь-яке явище, що розвивається, макроекономічні зміни суперечливі, а зрозуміти їх неможливо без врахування їх рушійної сили. Зокрема, у зовнішньому середовищі неминучі зіткнення, конфлікти, періоди спаду і посилення розвитку.

Вченні однозначні в тому, що рушійними силами при макроекономічних змінах є визначені протиріччя. Зрозуміти механізм їх виникнення необхідно для того, щоб контролювати і керувати процесами у майбутньому.

Розвиток являє собою складний динамічний процес, а його цілі, зміст змінюються під впливом багатьох факторів. На наш погляд, розвиток безпосередньо пов'язаний із саморозвитком.

Так, філософія визначає саморозвиток як особливий тип саморуху матерії, для якого характерний перехід на більш високий ступінь організації, а також як специфічну модифікацію самоперетворення, самоорганізації і системи.

У вітчизняній філософії радянської доби концепція самоорганізації, саморуху, саморозвитку не розроблялась і до цього часу залишається недостатньо дослідженою. Це частково можна пояснити і стереотипністю мислення.

Відомо, що розвиток і саморозвиток відбувається за нелінійними законами. Нелінійність, за Ю.В. Шароніним, у найширшому сенсі означає багатоваріантність шляхів відбору з альтернатив [1].

Розвиток має не лише діалектичні причини, але й відхилення, що виникають внаслідок криз, нестабільності, нерівномірності системи, безконечно розв'язуваних системою в її саморусі, що характерно і для розвитку особистості як її саморозвитку.

У форматі синергетичного підходу факторами саморозвитку можуть виступати не тільки об'єктивні закономірності, але й випадкові, реальні ситуації, які складають конструктивний початок, підставу для розвитку. Так, матеріалістична діалектика стверджує, що «джерелом саморуху є внутрішні зв'язки і суперечності в матеріальних системах» і що зовнішні зв'язки виступають лише «як умови розвитку саморуху». У синергетиці (поняття, запроваджене Г.Хакеном, яке означає процес і самоорганізації в системі), розглядаються методологічно нові основи джерел саморозвитку [2].

Так, О.І. Лапицький [3] вважає, що джерела виникнення активності і саморуху слід шукати у відкритих системах, а причиною активності та саморуху є відхилення параметрів об'єкту від норми за його взаємодії з зовнішнім середовищем.

Самоорганізація, саморозвиток відбуваються в результаті взаємодії випадковості та необхідності, завжди пов'язані з переходом від нестійкості до стійкості.

Вагомим фактором саморозвитку є також «істотні резонансні впливи», які здатні викликати сильні зміни в станах і трансформувати зміни у суміжних сферах на основі психологічного феномену «переносу активності». Це значно розширює можливості впливу на саморозвиток. Таким чином, ці та інші закони синергетики обумовлюють більш глибоке розуміння суті саморозвитку як процесу бінарної детермінації, у якій самодетермінація («селф-детермінація» за А. Маслоу) є переважаючою. Саморух – спонтанна мимовільна зміна будь-якої системи, на яку впливають зовнішні умови і середовище.

Якщо вплив зовнішніх факторів на саморушійну систему дуже значний, то тим менше вона самоорганізована. Тому, на нашу думку, самоорганізуючі системи здатні до самодобудови,

самовідновлення, збереження і вдосконалення своєї власної цілісності з урахуванням навколишньої інформації.

Як слушно зазначає Д.І. Фельдштейн [4], нерозривно взаємопов'язані компоненти єдиного розвитку, певний рівень якого породжує самодетермінацію, самоуправління, свідомо організовуючи певний у тій чи іншій мірі свій власний розвиток.

Таким чином, на нашу думку, розвиток при макроекономічних змінах можна охарактеризувати наступними параметрами: спрямованістю, тобто мотивами; змістом (розумовий, фізичний, моральний, трудовий, естетичний); стійкістю (випадковий, епізодичний, постійний); ефективністю у формуванні.

Список використаних джерел:

1. Шаронин Ю.В. Синергетика и творчество: некоторые аспекты теории и практики нового методологического похода / Ю.В. Шаронин // Школа. – 1996. – №14. – С.45.
2. Хакен Г. Синергетика (Synergetics) / Герман Хакен. – М.: Мир, 1980. – 405 с.
3. Лапицький О.И. Педагогические условия саморазвития личности в гимназии. Дис... канд. пед. наук. – Хабаровск, 1999. – 179 с.
4. Фельдштейн Д.И. Человек в современном мире: тенденции и потенциальные возможности развития. – М.; Воронеж: Изд-во Московского психолого-социального ин-та : НПО «Модек», 2008. – 15 с.

УДК 322:12

О.В. Гринько, к.е.н., доцент

О.М. Кисла, студент

*Полтавський національний технічний університет
імені Юрія Кондратюка*

РЕФОРМУВАННЯ ПРАВОВОГО МЕХАНІЗМУ РОЗВИТКУ СОЦІАЛЬНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ СІЛЬСЬКИХ ТЕРИТОРІЙ

Сучасні проблеми функціонування соціальної інфраструктури, зниження обсягів та якості надання основних соціальних послуг виступають вагомими чинниками погіршення якості життя населення сільських територій. Досі нерозв'язаними залишаються питання переходу до